

**Augustinianum Systema De Gratia Ab Iniqua Bajani, Et
Janseniani Erroris Insimulatione Vindicatum, Sive
Refutatio Librorum Quorum Titulus Bajanismus, Et
Jansenismus Redivivi In Scriptis PP. FF. ...**

Bellelli, Fulgenzio

Monachii [u.a.], 1749

§. IV. De quarto Baji sensu pariter reprobando.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83723](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83723)

§. III.

De tertio Bajano sensu item abjiciendo.

S U M M A R I U M.

1. Et seqq. tertius Bajanae propositionis sensus minimè est conformis menti Authoris.

Sequela ex
articulo Baji
38.

EX articulo Baji 38. istud etiam con-
sequitur, non dari amorem beatitu-
dinis ex appetitu innato provenien-
tem, qui non sit vitiosa cupiditas, aut
laudabilis charitas; ut diximus obser-
vasse Brunonem Neusser, & in hujus
confutatione Norisium.

Tom. 3.

1.

Mens P. Berti
declaratur
primò.

Verum ego lib. XVIII. cap. 5. hæc
scripsi: *Liberum arbitrium sine gratia
potest suam beatitudinem appetere natura-
li instinctu, quem non potuit amittere
depravata natura.*

2.

Eadem se-
cundo.

Eodem libro cap. 4. præmise-
ram: *Datur amor naturalis, quo
animus fertur in beatitudinem, cujus de-
siderium corrupta per peccatum natura
non potuit amittere; & alia consimilia
præcedenti §. 11. num. 3.*

Tom. I.

Cum de hoc appetitu innato beatitu-

dinis diversæ sint sententiæ Scholastico-
rum, produxi quæ de illo tradunt scri-
ptores lib. 3. cap. 1. & in Additam. lib. 3.
XII. cap. 2. & 3. Commemoravi etiam
eo loci sententiam Dominici Soti in 4.
dist. 49. art. 1. quæst. 2. Addi possunt
complures alii, inter quos Julius Cæsar.
Recupitus Societatis JEsu, qui pro appe-
titu innato beatitudinis acerrime pugnat
lib. VI. de Verit. cap. 3. quæstione pri-
ma, cujus testimonio Cardinalis Nori-
sius suam, nostramque responsionem
confirmat: sed de his rursus, ubi per-
tractabitur *de statu naturæ puræ.*

Tom. 2.

3.

Alii addu-
cuntur.

Undecunque oriatur amor beatitudi-
nis, sive ex appetitu ejus innato, sive ex
elicitò, hæc literis mandavi lib. XVIII. cap. 3. *Nostratum singuli absque ullo vitio
fatentur in unoquoque, quantumvis im-
probo, homine appetitum beatitudinis, quem
natura in malis suis non potuit amittere.*

Tom. 3.

4.

Formalia P.
Berti.

§. IV.

De quarto Baji sensu pariter reprobando.

S U M M A R I U M.

1. Et seqq. à quarto etiam Baji errore manifestè recedit Author.

Error Baji.

ERRavit præterea Bajus, quoniam in-
ter cupiditatem, quæ prohibetur à
Joanne, & charitatem, quam Deus
remuneratur, existimavit non dari mo-
tus concupiscentiæ, qui non sint trans-
gressiones legis.

1.

Ab hoc rece-
dit P. Berti
primò.

Ab hac Bajana hæresi ubique recedo.
Enimvero libro xv. de Hæresi Luther-
Calviniana cap. 2. & 3. & libro xvii.
de Hæresi Janseniana demonstro motum
concupiscentiæ, quem homines patiun-
tur inviti, etsi ad peccatum alliciat, &
pœna sit originalis peccati, attamen pec-
catum non esse, quoniam certissimum
est non posse cum necessitate permanere li-
bertatem arbitrii, non motum cupabilem,
non proprie acceptum peccatum, non me-
ritum spectans ad electionem mediorum,
non opus aliquod dignum retributione,

vel pœna. Explico his in locis (pag. 189.)
quo sensu ab Augustino ignorantia, &
concupiscentia, quæ manent in regene-
ratis ad agonem, dicantur peccata, qua-
tenus & peccati pœna sunt, & ad peccan-
dum inclinant, sed inconcussa fide tenen-
dum esse neminem cum ignorantia in-
vincibili, & absque libertate indifferen-
tiæ reddi legis transgressorem.

Inter canones à me statutos lib. XXI.
cap. 11. ad dignoscendum quando igno-
rantia, aut cupiditas sit noxia & culpa-
bilis, hunc definivi nu. 7. *Motus ille
perniciosa cupiditatis, in quantum homi-
ne invito consurgit, & rationem præce-
dit, est illa lex membrorum repugnans
legi mentis, de qua Apostolus; peccatum
etiam aliqua ratione appellatur, in quan-
tum est radix mala, insita originali pec-
cato,*

2.

Accedit se-
cundo.

Tom. 4.

cato, & ad peccatum alliciens. Verum cum non sit in libera potestate eundem motum non experiri, nequit reputari illud peccatum, quod est legis inobedientia, & transgressio, quidquid commentus est Bajus merito ab Apostolica Sede proscriptus.

Generalis est, ac sæpenumero à nobis repetita sententia, in operibus indeliberatis, ac necessariis nullam meriti, laudisque inesse rationem, quemadmodum nec vituperii, aut malitiæ; atque eandem sententiam his verbis expressam invenies initio c. 2. libri primi ac vicesimi.

Tom. 4.
3.
Recedit ter-
tio.

§. V.

De sensu quinto Baji noxio, & rejecto.

SUMMARIUM.

I. Et seqq. Nec quintum Baji errorem un-

quam docuit Author, idque energicè ad finem demonstratur.

Error Baji.

BAjus insuper inter noxiam cupiditatem, & charitatem laudabilem non admittit actum aliquem bonum, permanentem ab habitibus infusis, à charitate distinctis.

ad cujuslibet virtutis actum explicitum illum amorem, qui tendit in Deum ut summum bonum, constituitque virtutem peculiarem cæterisque præstantiorem, quæ speciali quadam ratione dicitur charitas.

Tom. 4.
1.
Hunc non docuit P. Ber-
ti, patet pri-
mo ex libro
eius 21. cap.
4.
Libro autem XXI. de Theologicis disciplinis cap. 4. hæc leguntur: *A nobis non denegantur alii virtutum habitus à charitate distincti, cujusmodi est fides, spes, timor; neque recensetur inter vitia, aut detestatio peccatorum excitata ex illorum turpitudine, aut bonum opus patratum intuitu mercedis, aut fides, quæ à charitate sejungitur; quemadmodum autumabant illarum propositionum assertores: sed cum hæc omnia virtutum habitus, & in se inspecta bona esse profiteamur, contendimus habere à charitate, & ab amore virtutis formam, ac perfectionem; quamquam iis habitibus, ac virtutibus recte utamur, etiam destituti charitate habituali, dummodo aliquo amore dirigantur in Deum ultimum finem, aut saltem conformentur communi, & incommutabili regulæ rectitudinis.*

Tom. 4.
2.
Secundò ex libro 23. cap. 10.
Libro 23. cap. 10. hæc leguntur: *Ad virtutem non requirit Schola Augustiniana charitatem habitualem; sed ordinem dilectionis, qua virtus non sit inflata, dum ad se ipsam refertur, nec vitio labefactetur, dum marcescit cupiditate; de quibus plura lib. 18. cap. 3. Deinde proficitur habitus virtutum etiam supernaturalium, à charitate distinctos; tametsi charitas actibus cæterarum virtutum tribuat formam, ac perfectionem; ut explicavi supra. Denique contendit humanam voluntatem in quolibet exercitio virtutis duci vario ipsius amoris affectu, sive boni cupiditate, quæ nec deest in fide informi, auctore D. Thoma 2. 2. qu. 5. art. 2. ad 2. sed non requirit*

Eodem libro cap. 11. hæc leguntur: *Spes à fide & à charitate distinguitur, etiamsi ad actum spei requiratur amor aliquis inchoatus, quo Deus diligitur, ut inquit Estius in 3. distinct. 26. §. 2. quatenus ab intellectu proponitur, ut summum ac beatissimum nostrum bonum, licet semper non adsit amor charitatis, quo voluntas affecta cætera omnia summo bono postponat. Ac de timore in proximo cap. 12. Potest etiam esse ordinatus, & rectus, quia potest formidare gehennam ob sui amorem, qui non sit vitiosa cupiditas. Et paucis interjectis: Advertas, quod si huiusmodi timor naturalis sit, neque ex perversa cupiditate, & prædominante rerum creaturarum dilectione oriatur, nequaquam culpandus est, sed est innoxia passio nature imbecillis, atque infirmæ, ut paulo supra diximus cum Augustino. Illud quoque animadvertas non esse timorem mundanum, & malum, eum, quo aliquis timet sæcularem potestatem, iudicemque terrenum; dummodo hunc timeat quatenus à Deo constitutus est, nec sine causa gladium portat, ut ait Apostolus ad Rom. XIII. 4. Dei enim minister est, vindex in iram ei, qui malum agit. Nam istiusmodi timor rectæ rationi consentaneus est, neque natura sua excludit amorem justitiæ.*

Tom. 4.
3.
Ex eodem li-
bro cap. 11.

Integra dissertatione lib. 19. cap. 4. demonstro peccatorem fide, spe, ac timore ad justificationem disponi.

4.
Ex libro 19.
cap. 4.
Tom. 3.

In dissertatione de Pœnitentia in lucem edita biennio, antequam Bajanis-

Tom. 7.

mus